

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **V. V.,** zast. JUDr. Pavlem Ramešem, advokátem, se sídlem Fügnerovo nám. 1808/3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2016, č. j. 1 Az 1/2016 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Pavlu Ramešovi, advokátovi, se sídlem Fügnerovo nám. 1808/3, Praha 2, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 8.228 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Městský soud usnesením ze dne 15. 2. 2016, č. j. 1 Az 1/2016 – 23, odmítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2015, č. j. OAM-522/ZA-ZA04-K08-2015, jímž žalovaný rozhodl tak, že žalobci se neuděluje

mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Městský soud dále rozhodl, že návrh žalobce na ustanovení zástupce se zamítá a žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Shledal totiž, že žalobu nebylo možné projednat pro její závažné nedostatky – žalobce nekonkretizoval své námitky a ve lhůtě, která mu byla soudem stanovena, toto pochybení nenapravil a o ustanovení zástupce požádal až po uplynutí lhůty pro podání žaloby.

[2] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, kterou doplnil prostřednictvím advokáta, který mu byl ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 4 Azs 47/2016 – 26. Stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a v prvé řadě namítal, že důvod pro odmítnutí žaloby nebyl dán, neboť vyjádřil jednoznačný názor, který je ze žaloby seznatelný. Městskému soudu vytknul, že podrobněji nezkoumal bližší důvody procesního jednání stěžovatele a jeho situaci. Stěžovatel zmínil, že má těžce nemocné rodiče a návrat a péči o ně mu znemožňuje generální rozkaz vrchních ozbrojených sil Ukrajiny. Stěžovatel je totiž silně věřící, vyznává pravoslavnou verzi křesťanského náboženství, a není proto schopen se zapojit do ozbrojených aktivit ukrajinských vojenských sborů. Namítal dále, že soud ani žalovaný správní orgán se nezabývali faktickou vynutitelností práva na Ukrajině. Rozhodnutí žalovaného i městského soudu tak jsou podle stěžovatele nepřezkoumatelná. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s postupem městského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně zamítl.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[5] Stěžovatel sice v kasační stížnosti uvádí, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d). Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu však platí, že v případě, kdy je kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí návrhu, lze kasační stížnost podat pouze z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. K tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS, v němž judikoval, že *je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla*

nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem (veškerá zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. „[p]*ředseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude - li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví - li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen*".
[8] Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „*[n]estanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat*".

[9] Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[ž]*aloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné*". Podle odst. 2 téhož ustanovení „[k] *žalobě žalobce připojí jeden opis napadeného rozhodnutí. Žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby*".

[10] Podle § 32 odst. 1 zákona o azylu „[ž]*alobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí*".

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti usnesení městského soudu, kterou stěžovatel uplatnil, když v kasační stížnosti namítal, že soud blíže nezkoumal bližší důvody procesního jednání stěžovatele a nezabýval se faktickou vynutitelností práva na Ukrajině. Pokud by totiž usnesení městského soudu trpělo vadou nepřezkoumatelnosti, mohlo by to mít za následek nemožnost přezkoumat další stěžovatelovy námitky; sama o sobě by pak tato vada odůvodnila zrušení napadeného usnesení. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že kasační stížností napadené usnesení městského soudu splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tj. jedná se o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Z rozhodnutí krajského soudu je totiž zřejmé, jaké náležitosti žaloba postrádala a proč nevyhověl žádosti stěžovatele o ustanovení zástupce.

[12] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatele, že důvod pro odmítnutí žaloby nebyl dán. Pro posouzení této námitky je podstatné, že žaloba vskutku neobsahovala žádný žalobní bod, neboť v části týkajících se žalobních bodů obsahuje pouze výčet ustanovení správního řádu a zákona o azylu, které měl žalovaný porušit a obecné tvrzení, že žalovaný nedostál zásadám správního řízení, zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval a neposoudil jej podle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel ostatně sám v žalobě uvedl, že konkrétní skutkové důvody, ve kterých spatřuje tvrzenou nezákonnost, uvede v dodatečné lhůtě. Z obsahu soudního a správního spisu dále Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 22. 12. 2015 a

téhož dne nabylo právní moci. Lhůta 15 dnů k podání žaloby proti tomuto rozhodnutí (o níž byl stěžovatel v rozhodnutí žalovaného poučen) tudíž uplynula dne 6. 1. 2016. Žaloba sice byla podána včas, neboť byla k poštovní přepravě podána dne 4. 1. 2016, městskému soudu však byla doručena až dne 7. 1. 2016, tj. po uplynutí lhůty k podání žaloby. Za této situace již nemohl být nedostatek žaloby spočívající v chybějících žalobních bodech odstraněn, neboť rozšířit žalobu o další žalobní body je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. možné pouze ve lhůtě pro podání žaloby, která však uplynula již den předtím, než městský soud žalobu obdržel a bylo u něj o této žalobě zahájeno řízení. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 7 As 15/2010 – 56, v němž vyslovil, že „*z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že žaloba musí alespoň v nejhrubších rysech obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce rozhodnutí napadá. Pokud žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, na rozdíl od konkretizace v žalobě již uvedeného žalobního bodu (viz např. rozsudky ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publ. pod č. 113/2004 Sb. NSS, ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 95/2005 – 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, či ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 – 42, dostupné na www.nssoud.cz; srov. také nález Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2000 sp. zn. III. ÚS 236/99, publ. pod č. 5/2000 Sb. nál. a usn., sv. č. 17, str. 35 a na http://nalus.usoud.cz).*“

[13] Vzhledem k tomu, že v posuzované věci nastala situace, kdy žaloba došla soudu již po uplynutí zákonné lhůty, v níž by ještě stěžovatel mohl chybějící žalobní body doplnit, byla již výzva městského soudu k doplnění žaloby učiněná usnesením ze dne 11. 1. 2016, č. j. 1 Az 1/2016 – 16, nadbytečná. Nejvyšší správní soud ostatně již v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 2 As 69/2008 - 148, uvedl, že „*pokud jde o nezbytnost výzvy k doplnění žalobního bodu, tak Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně uvedl, že v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, a zároveň již není objektivně možné, že by žalobce žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby doplnil, neexistuje zákonná povinnost soudu vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by odporovala zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je řízení o žalobě koncipováno (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS.)*“ Stěžovatel navíc žalobu nedoplnil ani na základě výzvy obsažené v naposledy zmíněném usnesení městského soudu, které mu bylo doručeno dne 19. 1. 2016. Stěžovatel na něj sice reagoval podáním ze dne 25. 1. 2016, v němž však pouze uvedl, že důvody žaloby uvede v dodatečné lhůtě 30 dnů prostřednictvím svého právního zástupce a požádal o ustanovení právního zástupce a osvobození od soudních poplatků. Vzhledem k tomu, že stěžovatel o ustanovení zástupce požádal až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, neuplatnilo se ani pravidlo uvedené v § 35 odst. 8 větě třetí s. ř. s., podle nějž po dobu od podání žádosti o ustanovení zástupce do právní moci rozhodnutí o této žádosti neběží lhůta pro podání návrhu na zahájení řízení.

[14] S ohledem na výše uvedené tak je zřejmé, že městský soud nepochybil, pokud žalobu odmítl. Žalobu však bylo na místě odmítnout nikoli podle § 37 odst. 5 s. ř. s., jak učinil městský soud, ale podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť to, že stěžovatel v žalobě ve lhůtě pro její podání neuplatnil žádný žalobní bod, způsobovalo chybějící podmínku řízení a tento nedostatek byl neodstranitelný.

[15] Zbývajícími námitkami stěžovatele se Nejvyšší správní soud již nezabýval, protože jsou nepřípustné smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť je stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač tak učinit mohl.

[16] K poukazu stěžovatele na jeho víru bránící mu ve vojenských aktivitách tak Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost a na okraj konstatuje, že stěžovatel toto své tvrzení blíže nevysvětlil a nezdůvodnil, proč mu jeho vyznání brání ve službě v armádě. Jak již Nejvyšší správní soud zmínil v usnesení ze dne 21. 4. 2016, č. j. 4 Azs 52/2016 - 34, *„obecně známou skutečností přitom je, že pravoslavná církev proti vojenské službě nic nenamítá a (nejenom) v ukrajinské armádě je většina vojáků tohoto vyznání.“*

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[17] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[18] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

[19] Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Pavlu Ramešovi, advokátovi, který byl stěžovateli k jeho žádosti ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 4 Azs 47/2016 - 26, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a podání kasační stížnosti ze dne 26. 4. 2016 podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Zástupci stěžovatele tak náleží odměna za dva úkony právní služby po 3.100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], celkem 6.200 Kč. Vedle toho má stěžovatel též právo na náhradu hotových výdajů svého zástupce ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem 600 Kč. Celkem tedy zástupci stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6.800 Kč. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zjistil z veřejně přístupné databáze, že zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň ve výši 21 %, tedy o 1.428 Kč. Zástupci stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 8.228 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu